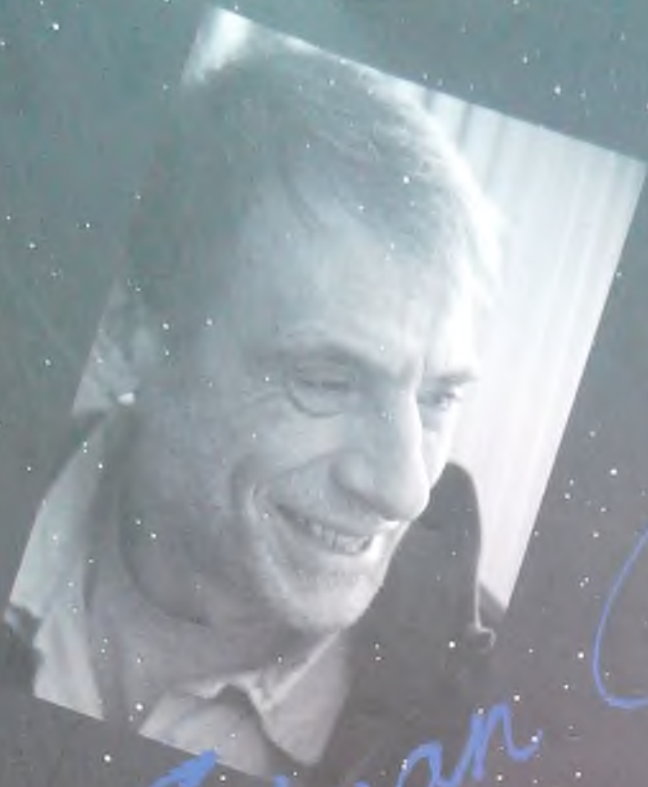

Civan Canova

Ful Yaprakları
Yıldönümü
Düğün Şarkısı
Neon

DÜĞÜN ŞARKISI

YA DA

AKHILLEUS İLE OPHELIA

(Oyun, 1 perde)

Kişiler:

Kadın

Baba

Anne

Kız kardeş

Öğretmen

Sahne Öğretmeni

Genç Sevgili

Otel odası. Loş ışık. Yatak, komodin, gardırop, paravan, pencere vs. Ortası boş bir ayna çerçevesi. Köşede asılı bir kuş kafesi, masada papatyalar, anı defteri. Askıda smokin ve gelinlik. Kadın yatakta, üzerinde saten gecelik, başında duvak, yüzü duvağın tülüyle örtülü olduğundan belli belirsiz seçilmektedir.

KADIN (Az önce gördüğü düşü sayıklar gibi): Yeşil... yemyeşil... Her yer... alabildiğine yeşil... Ortada bir havuz var. Kocaman. Renk renk çiçekler yüzüyor havuzun içinde. Nilüferler, orkideler, gelinfenerleri... Öyle güzel ki. Fıskiyesinden sular fışkırıyor, ta gökyüzüne kadar. Gökyüzü masmavi. Tek bir bulut parçası bile yok havada. Su damlacıkları gökyüzünden havuza doğru düşüyor... ve... bembeyaz köpükler oluşuyor suyun üstünde. Bembeyaz... Yüzlerce davetli. O kadar kalabalık ki saymakla bitmez. Arkadaşlarım, öğretmenlerim, onun yazar arkadaşları... Sonra tiyatrocular, ressamalar... ve şahitlerimiz. Ve de ailem. Annem, babam, teyzelerim, küçük kız kardeşim... Kız kardeşimin üzerinde upuzun bir tuvalet var. Süt beyazı. Sırtı açık. Gelinliğime benziyor. Minicik ellerini gökyüzüne doğru açmış kız kardeşim. Hareketsiz, dua eder gibi, gözü yolda bizi bekliyor. Diğerleri de öyle. Herkes çevresinde havuzun. Soluksuz, suskun, gelin ve damadın yolunu gözlüyor herkes. Derken açık renk bir Limuzin yaklaşıyor uzaktan. Ansızın bir ses yükseliyor kalabalığın arasından. "Geldiler!" (Gelen arabayı başıyla takip eder) İkimiz de içindeyiz arabanın. (Sessizlik) Ama ben, bizi başka bir yerden izliyorum. Havuz başından. Ötekilerle birlikte. Yani hem içindeyim arabanın, hem değilim. Ne komik. Birden, az önce 'Geldiler' diye bağırın kişinin kendim olduğunu fark ediveriyorum. Her şey o kadar canlı ki. Gerçek gibi. Sonra Limuzin havuz başının yirmi metre kadar ilerisinde duruyor. Yüzümü görüyorum camın ardından. Dudaklarımı görüyorum.

Belki yüzlerce duyguyu tek bir gülücüğe sığdırmaya çalışıyor dudaklarım. Onunla el ele tutuşmuşuz. Avuçlarımızda biriken ter damlacıkları birbirine karışıyor. Onun terlerinin benimkine karıştığını hissettikçe, heyecandan duracak gibi oluyor kalbim. Sonra babam ve kız kardeşim Limuzin'e doğru yaklaşıyorlar. Babam arabanın kapısını açarken kız kardeşim kocamı, yani az sonra kocam olacak adamı izliyor kaçamak bakışlarla. Ne kadar yakışıklı. Simsiyah bir smokin var üzerinde. Gururla gülümsüyor elimi tutarak. Sonra müzik başlıyor. Çok güzel, çok etkileyici bir müzik bu. Evet, çok güzel... *(Ansızın doğrulur)* Yazmalıyım bunları! Unutmadan yazmalıyım! *(Telaşla kalkar, masaya doğru gelir, kalemi alır, defterin sayfalarını açar. Bir an durur, kendi kendine)* Sonra ne oluyordu?... Sonra?... Sonra o sihirli müziğin eşliğinde indik arabadan. Nasıldı o müzik?... Hay aksi, hatırlayamıyorum şimdi. Bir anda uçuverdi aklımdan. Flütle çalınıyordu galiba. Pan flüt. Ya da ağız armonikası. Hayır, pan flüt. *(Bir an hatırlamaya çalışır)* Neyse. Sonra babamla göz göze geliyoruz.

Lokal ışıktaki baba belirir, üzerinde düğün elbisesi. Baba ve daha sonra belirecek karakterler konuşmaz, bütün diyaloglar kadın tarafından söylenirken diğerleri yüz ifadeleriyle duygularını belirtir.

"Merhaba kızım."

Cevap veremiyorum. Gülümsüyorum.

"Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim baba."

"Benim minik kuşum. Demek uçuyorsun artık."

Babanın ışığı söner.

Beni okula ilk götürdüğü günü anımsıyorum bir an. Ansızın bir geriye dönüş yaşıyorum düşümde. Film gibi. Küçüğüm artık. Kız kardeşim yaşlarındayım. 'Hadi bakalım,' diyor babam, çenesi titreyerek. 'Zil çaldı. Sınıfına gir.'

“Ben evleniyorum baba.”

“Bırak saçmalamayı da gir sınıfına. Duymuyor musun, zil çalıyor.”

“Zil değil o. Benim düğün şarkım.”

“Hayır. Okul zili!”

“Yanılıyorsun babacığım. Okul zilleri sustu artık. Düğün şarkım o benim!”

Telefon çalar. Tekrarlayarak telefona doğru gider.

Düğün şarkım o benim... Düğün şarkım. (Telefonu açar) Durun. Ne olur kesmeyin sözümü. Unutmadan anlatmalıyım düşümü. Okul zilleri sustu artık. Düğün şarkım o benim. Bir türlü ikna ediyorum babamı. Bir dakika. Lütfen, kesmeyin! Sonra neden bilmem, pes edercesine koluma giriyor. Kız kardeşim gelinliğimin eteğini tutmuş, birlikte nikah masasına doğru yürüyoruz. O, iki adım geriden hafifçe aksayarak bizi izliyor. Benim Akhilleusum... Sonra?... Sonra...

Bir süre düşünür, bu arada ahize elinden kayar, elleri farkında olmadan duvağına gider, tülü yavaşça kaldırır, gözlerinin altı çökük, yorgun, dudaklarında gelişigüzel sürülmüş kan kırmızısı ruj, sayıklar gibi.

Sonra alkışları duydum. Avuçları patlarcasına alkışlıyordu davetliler. ‘Bravo!’ diye bağıryorlardı hep bir ağızdan. Derken flaşlar patladı. Bir an arkama dönerek ona baktım. Göz göze geldik. Bir kaç dakika sonra karısı olacaktım. Öyle mutluydum ki. Dünyanın en mutlu kadınıydım. Sonra kız kardeşime takıldı gözüm.

Lokal ışık, kız kardeş ve anne belirir.

Titriyordu zavalıcık heyecandan. Ve annemi gördüm. Havuzun kenarında, ağlamamak için zorluyordu kendini. Makyajı akmasın diye. Canın annem...

Kız kardeş ve annenin ışığı söner.

Nihayet nikah masasının önünde durduk. O aksayarak iki adım daha attı ve yanımıza geldi. Babam usulca çıktı kolumdan

ve beni ona teslim etti. Kocama. Sonra ansızın bir ses yankılandı düşümde.

“417! Sınıfa gel kızım. Zil çaldı.”

İlkokul öğretmenim. Kalabalığın arasında durmuş bana bağıırıyordu.

Bu sefer ben de duydum zil sesini. Çok uzaktan geliyordu. Belli belirsiz. Sonra bütün davetliler yok oldu. Koca bir boşluk. Yalnızca ilkokul öğretmenim. Uzakta, çok uzakta...

Lokal ışık, öğretmen belirir.

“Çabuk gel buraya 417!”

“Yanlışınız var. 417 değilim ben!”

“Değil misin? Numaran kaç peki?”

“Numaram falan yok benim! Adım var!”

“Adın ne?”

“Bayan Akhilleus!”

Öğretmenin ışığı söner. Sessizlik.

Sonra bir an sahne hocamı görür gibi oldum. Sessizce bana bakıyordu, ‘Niye bıraktın okulu?’ der gibi...

Lokal ışık, sahne öğretmeni belirir.

Bir süre baktı... ve yok oldu.

Sahne öğretmenin ışığı söner.

Sonra... eski sevgilimi gördüm...

Lokal ışık, genç sevgili belirir.

Yanı başımda. Diz çökmüş, başını ellerinin arasına almış hıçkırarak ağlıyordu eski sevgilim. Neden bilmem, kocamı ve de diğerlerini ardımda bırakıp uzaklara doğru yürümeye başladım. Duvağım uçuşuyordu rüzgarda... Bembeyaz... Sonra durdum. Ve ona doğru döndüm. Kocama. Kollarını açmış, beni kucaklamak istercesine bekliyordu. Sonra gözlerini gördüm. O kadar emindi ki kendinden... Gülümsüyordu Akhilleusum gözlerimin içine bakarak. Bütün gücümle bağırmaya başladım.

“Geliyorum sevgilim. Bütün dünya duysun. Akhilleus ve

Ophelia evleniyorlar.”

(*Sessizlik. Dalar, kendi kendine mırıldanır*) Ne yaptın Akhilleus?.. Ne yaptın?..

Genç sevgili hıçkırarak ağlar bir süre, sonra ışığı söner. Kadının gözü yerdeki ahizeye takılır, telaşla alır, kulağına götürür.

Alo? Ne?... Uyandırma servisi mi? Özür dilerim. Öyle etkisinde kaldım ki gördüğüm düşün, bir an unuttum sizi. Sanırım zırdelinin biri diye düşünmüşsünüzdür benim için. Bilmem biliyor musunuz? Ben bugün evleniyorum... Söylemiş miydim?.. Teşekkür ederim. Dün gece aramızda eğlence düzenledik. Bütün kız arkadaşlarım geldi. Tam on üç kız. Yanlış duymadınız, tam on üç kişiydik bu odada... Yo, hayır on üç değil, on dört. Evet. On dört kişiydik. Çünkü kocam... yani müstakbel eşim demek istedim, on üç rakamının uğursuzluğunu önlemek için komşusunun muhabbet kuşunu ödünç alıp bize verdi. Böylece sayıyı on dörde tamamlamış olduk. Gerçi ben rakamların mutluluğumuzu etkileyebileceğine inanmıyorum ama neileyim... Düğün arifesinde böyle bir riski göze almak istemedim. Sabaha kadar türlü şaklabanlıklar yaptık. Görmeliydiniz halimizi. Gülmekten kasıklarımız ağrıdı. Sonra gün doğarken dokuzuncu senfoni ile göbek attık. Nasıl olur demeyin, oldu işte. Hem de çırılçıplak... Özür dilerim. Yani neredeyse demek istedim. Hayır hayır, elbette öyle değil. (*Mırıldanarak*) Deli mi ne!. (*Telefona*) O kadar da değil hanımefendi. Doğru söylüyorum. Yalnızca üstümüzü çıkardık... O da şey için. Sıcak bastı hepimizi. Sonra bir ara bizimle birlikte oynasın diye kuşu da aldık aramıza. Kafesin kapağını açtık ve uçurduk odanın içinde. Keşke yapmasaydık bunu. Ne oldu biliyor musunuz?.. Ya... Kaşla göz arasında pencereden uçtu gitti. Saatlerce dönmesini bekledik pencerenin önünde. Türlü çeşit kuş sesleri çıkardık. Ama ne fayda. Gitti gider. Kocam ne cevap verecek komşusuna bilemiyorum. Müstakbel eşim yani... Sanırım yeni bir muhabbet kuşu alır. Aynı renk.

Böylece adam da anlamaz sevgili Minnoş'unun uçup gittiğini... Sonra saat dokuzda doğru kızlar ayrıldılar. Bir başıma bıraktılar beni bu otel odasında. Şaka söylüyorum. Az sonra gene gelecekler beni hazırlamaya. Annem de gelecek. Umarım dün gece kimseyi rahatsız etmemişizdir... İyi, sorun yok o zaman... Saat kaç şimdi? *(Saatine bakar)* Ooo, neredeyse öğlen olmuş. Acele etmeliyim. Dün akşamki gürültüler için tekrar özür dilerim. Ama söz size. Bu gece ben ve eşim elimizden geldiğince sessiz olmaya çalışacağız *(Kıkırdar)* Ya, ne demezsiniz... Sizden bir şey rica edebilir miyim? Beni az sonra gene arar mısınız? Şey için... Olur a kendimi alamam devamını da görmek isterim düşümün. Doğru söyleyin, başınızı ağrıtmadım değil mi? Teşekkür ederim... Öyle ya, dünyanın en mutlu kadını uyandırmak o kadar kolay değil. *Ahizeyi bırakır, sonra tekrar alır, iki numara tuşlar.*

Kusura bakmayın rahatsız ettim. Ben... içki istiyorum... Bir şişe viski. Jack Daniels. Yanma mı?... Bol miktarda buz. Evet yalnızca buz. Teşekkür ederim. *(Telefonu kapatır, kalkar, tam banyoya doğru giderken telefon çalar.)* Alo? Hayır, yanlış bağlandı. Burası 714 numaralı oda. *(Bir an bekler.)* Biliyor musunuz ben bu gece evleniyorum. Evet. Kusura bakmayın ama herkese söylemek istiyorum bunu. Karşıma kim çıkarsa. Akhilleus ve Ophelia evleniyorlar! Sağ olun. *(Dinler)* Öyle mi? Çok üzüldüm. O zaman darısı sizin başınıza diyelim. *(Telefonu kapatır, kıkırdar...)* Evde kalmış zavallı. İçkiyi de kaçırmışız epeyce. Acayip zonkluyor başım. Sanki kafamın içinde bir kafa daha var. *(Gözü masanın üzerindeki papatyalarla dolu buketi takılır.)* Ne yapıyordur şimdi acaba?. Benim Akhellus'um. Heyecandan kıpır kıpırdır içi. Ne güzel! Burada hazırlanıp birlikte nikah törenine gideceğiz. Hem de Limuzin ile. Gecikmese bari. Tanrım! Çok mutluyum! *(Buketi açmaya yeltenir, sonra bir an durur, vazgeçer)* Ya yağmur yağarsa bu gece? Nerede barındırırız onca insanı? Ya gelinliğim? *(Askıdan gelinliği alır, bakar)* Kim bilir ne hale gelir canım gelinlik. Oysa o

kadar da emek verdiler düğüne yetiştirebilmek için. Tanrım, ne olur... Yalvarıyorum sana. En mutlu günümde yağmur yağmasın... *(Gelinliği üzerine tutar, sanki çevresinde birileri varmış gibi.)* Nasıl durdu? *(Dinler)* Teşekkür ederim. Elinize sağlık... Ama bence askıyı biraz daha kaldırın. Hah, şöyle. Bak, şimdi daha iyi oturdu, öyle değil mi? Yetiyecek mi dersiniz?... Şunun şurasında düğüne ne kaldı ki... On gün... Hayır, ne on günü? Bu günü saymazsak dokuz gün. Dur hayatım, çekistirme eteğimi. Bir şey mi söylemek istiyorsun? İyi. Kulağıma söyle o zaman. *(Eğilerek dinlermiş gibi yapar, sonra doğrulur, diğerlerine)* Benim tuvaletimi ne zaman hazırlayacaklar diye soruyor. *(Usulca)* Düğünde eteğimi tutacak ya, çok heyecanlı... Duydun değil mi hayatım? Pazartesi günü seninki de dikiliyor. Efendim? Saçı mı mı? Arkaya toplatacağım. Şöyle... *(Saçını topluyor gibi yapar.)* Güzel mi?... Teşekkür ederim. Elbette duvak takacağım. Duvaksız gelin olur mu? Bittiyse değişebilir miyim üstümü? *(Paravanın arkasına geçer)* Kocam ne iş mi yapıyor? Söylemedim mi size? Kocam yazar benim. Oyun yazarı. Tiyatro ile ilgilenen herkes tanır onu. Tam beş tane oyunu var... *(Paravandan başını çıkartır)* O zaman şöyle hatırlatayım. Hani geçen ay televizyonda oynamıştı. 'Aydın Parlادیğı Yer' isimli bir film. Tamam işte. Onun senaryo yazarı benim kocam. Ciddi söylüyorum. Yani müstakbel kocam demek istedim. Nasıl mı karşılaştık? Ooo, çok uzun hikaye. Öyle bir çırpıda anlatamam... Tamam tamam anlatıyorum. *(Paravandan çıkar)* Oturun bakayım şöyle karşıma. Şimdi... Geçen yıl onun yazdığı bir oyunu izlemiştik tiyatrodan. Ben ve sevgilim. Yani o zamanki sevgilim. İkimiz de hayran kalmıştık. Sonra ben aynı oyuna üç kez daha gittim. Tek başıma. Henüz tanışmıyorduk onunla. Yalnızca siyah beyaz bir resmini görmüştüm tiyatro dergisinde. O zamanlar biri çıkıp günün birinde tanışacağımızı söyleseydi, heyecandan küçük dilimi yutardım herhalde. Hele bir de onunla evleneceğimi söyleseydi, düşüp bayılırdım. Oysa

ilk karşılaşmamızda ne demiştin içimden söyleyeyim mi?... Suratsızın teki. (*Güler. Diğerleri de gülüyormuş gibi boşluğa, hayali kişilere bakar bir süre*) Hani vardır ya öyle tipler... (*Suratını buruşturarak taklidini yapar sonra yanındakilerden biri gülmüş gibi.*) Gülmeyin, doğru söylüyorum. Bizim okula gelmişti geçen yıl. Konservatuara. Bir söyleşi için... İkinci senemdi benim. Küçümser gibi bakıyordu bizlere, kürsünün ardından. Öğrencilerin sorduğu sorulara sanki onları aşağılarmış gibi, kendince komik cevaplar veriyordu sürekli. Tam bir kaşık suda boğulacak adam diye düşünmüştüm. Ama aynı gece tuhaf bir şey oldu. Sabaha kadar gözümün önünden gitmedi hayali. Sonra o hafta sonu bizim okulun oyununa geldi. Hamlet'e. Ben Ophelia'yı oynuyordum. Seyirciler arasında onu görünce titremeye başlamıştım ansızın. Kendimi zor attım kulise. Oyunun bitiminde makyaj odasının kapısı vuruldu ve o girdi içeri. Diğer oyuncular hiç umursamadan hemen benim yanıma geldi.

'Tebrik ederim.' dedi, 'Çok etkilendim.'

Sessizlik.

İlk kez bir yazarla el sıkışıyordum. Üstelik gözlerimin içine bakarak tebrik ediyordu beni. Tanrım! Müthiş bir duyguydu bu. Müthiş. (*Gözleri dalar*) Sonra mı? Sonra olur olmaz zamanlarda gelmeye başladı okula. Sürekli merdivenlerde karşılaşıyorduk. Farkında olmadan selamlaşmaya, sonra da konuşmaya başlamıştık. Farkında olmadan diyorum çünkü bu okul ziyaretlerinin, merdiven başı karşılaşmalarının aslında bir düzmece olduğunu bilmiyordum henüz. Düzmece ya... Meğer sırf beni kafeslemek amacıyla geliyormuş okula. Yaa. Sol ayağı sekiyordu hafiften. Aylar sonra anlattı bana. Küçükken bir kaza geçirmiş. Şeyi kopmuş... Aşil tendonu. Şurası yani... Ameliyat olması gerektiğini söylemiş doktorlar ama pek önemsememiş ailesi. Zamanla geçer demişler. Sonuçta da iş işten geçmiş. Ama o aksayış bile çok yakışıyordu ona. Öylesine güven dolu bir

yürüyüşü vardı ki... Giderek ilerlettik ahbablığı. Ve böylece onu daha yakından tanıma fırsatı buldum. O çevresine tel örgüler örülmüş, buz gibi heykelin içinde ne keşfettim bilin bakalım... Bir çocuk. Ufacık, cıvıl cıvıl, ele avuca sığmayan, fırlama bir velet. O koca adamın kibritçi kız masalını anlatırken hüngür hüngür ağladığına inanabilir misiniz? Ya istediği bir şeyi yaptırmak için nefesini tutmasına? (Güler) Peki bazı geceler evin içinde saklambaç oynamamıza ne dersiniz?... Daha bitmedi. Diyelim ki oturmuş, sakın sakın televizyon izliyoruz. Ansızın yerinden fırlayıp amuda kalkar. Doğru söylüyorum. Nedenini sorduğumda ise şöyle yanıt verir. Canım seni güldürmek istedi. Çocuk ruhlu işte. Kocam, kocaman bir çocuk. Bazen kapanır odasına, kapıyı kilitler, saatlerce çıkmaz. 'Akhilleus' diye seslenirim o zaman. 'Ne yaramazlık yapıyorsun bakayım içeride?'

'Hiç Ophelia! Sadece roman yazıyorum!'

Onu Akhilleus diye çağırmam çok hoşuna gidiyor. Bir de hikaye uydurdum Akhilleus'a. Benim Akhilleusuma yani. Hikayesi şöyle benim Akhilleusumun. Paris'in attığı ok topuğunu hafifçe sıyırmış ama saplanmamış. Yani gerçek Akhilleus'un gibi ölümcül bir yara değil onunkisi. Sadece topallıyor. Ama bu haliyle bile en yakışıklı, en cesur ve en akıllı savaşçı o. Yani eşim. Müstakbel eşim yani... O da bana Opheliyam diyor. Laf aramızda hala kızgın bana, okulu bıraktığım için. Çağdaş tiyatronun büyük bir Shakespeare oyuncusundan mahrum kaldığını söylüyor... Ona öyle geliyor tabii. Sevdiği için... Eski sevgilim edebiyat fakültesinde okuyordu. Birlikte ne hayaller kuruyorduk bir bilseniz. Hepsi deli saçması geliyor şimdi. Gerçek aşk nedir, bilmiyordum ki o zamanlar. Öylesine kapılmış gidiyordum. Ama insan gerçekten kendini kaptırdı mı gözü hiç birey görmüyor. Bir anda bırakıverdim oğlanı. Şaşkına döndü zavalıcık. Tam iki şişe kanyak içip öldürmeye kalktı kendini bizim okulun avlusunda. Büyük olay oldu. Sonra disiplin kuruluna çağırdılar beni. Ben

de hiç düşünmeden ayrıldım okuldan. O hala acı çekiyormuş benim yüzümden. Eski sevgilim yani... Aslında sevgilim demeye bile utanıyorum şimdi. Ne de olsa evli bir kadın sayılırım artık. Aman, neyse. Nasıl olsa unuttur zamanla. Akhilleus kendisinden önce yaşadıklarımı hiç kıskanmadı. Hiç sorgulamadı beni. Çok farklı bir insan o. Çoğu erkek daha elini tutar tutmaz sorgulamaya başlar. 'Benden önce ne oldu?'... 'Başka kimin elini tuttun?'... 'İleri gittin mi?'... 'Yattın mı?' Buna benzer bir sürü ahret sorusu. Ben bütün flörtlerimi anlattım ona. Tek bir soru bile sormadı. Yalnızca bıyık altından gülümsedi dinlerken. Dedim ya, o farklı biri. Güveniyor kendine. Şimdiye kadar yalnızca okuldan ayrılmama kızdı. Annem de kızdı tabii. Sonra sahne hocam. O da çok üzüldü. Belki de herkesten fazla... Babam hiç bir şey söylemedi. Onun evine taşınmama bile ses çıkarmadı.

Oyunu bırakır, gelinliği yatağın üzerine sererken kendi kendine.

Henüz üzerimde görmedi gelinliği. Damadın düğün gününden önce gelinliği görmesi uğursuzlukmuş. Öyle söyledi terzi kızlar. Ben de göstermedim. Ne saçmalık ama. Bir iki saat sonra gelip görecektir nasıl olsa. Biz prova yaparken o dışarıda bekleyip bol bol sigara içti. Çok sigara içiyor. Ödüm kopuyor kalbine bir şey olacak diye. Ben onsuz yaşayamam ki. *(Dolaptan ayakkabılarını çıkartır, yatağın kenarına koyarken)* İkimize tam yüz sene ömür biçtim bundan sonrası için. Ben yüz yirmi iki yaşına geldiğimde o... yüz kırk bir olacak. Öyle ya. Günden güne ilerliyor tıp. Hücre nakilleri, organ kopyalamalar... Bütün bunlar bir kaç yıla kadar çocuk oyuncağı haline gelecek. Belki de sonsuza kadar yaşayacağız. Ne güzel. Akhilleus ve Ophelia! 3000 yılında nikah tazeleyecekler! Düşüncesi bile heyecan veriyor insana.

Komodinin çekmecesinden takılarını çıkartır, gelinliğin üzerine dizmeye başlar. Üstelik söz verdi bana. İlk çocuğumuz doğunca bırakacakmış sigarayı. Önce nişanlanınca bırakacağını söylemişti. Yedi ay önce yani. Nişanlandık ama olmadı. Yanamadı. Kendini

kafa olarak buna hazır hissetmiyormuş. Evlenince bırakacağına yemin etti. Dün gene konuştuk bu konuyu ama hala hazır değilmiş. Kafa olarak yani... Haklı. Çok dağınık kafası. İki ay önce yeni bir oyun yazmaya başladı. Sabah akşam onu düşünüyor. Nasıl oluyor acaba yeni oyunu? Öyle merak ediyorum ki... (*Smokine*) İçki içebilirsin Akhilleus. Hem de istediğin kadar. İçki içmek yakışıyor sana. Ayrıca içince daha üretken olduğunu söylüyorsun. Kabul. İçkiye yasak yok. Ama sigara? En kısa zamanda bırakılacak. Söz mü? Eskiden hiç korkmazdım ölümden. Seni tanıdıktan sonra korkmaya başladım. Tek isteğim sana bir çocuk doğurmak. Bir değil... Bir sürü... Hepsi de sana benzeyen, cıvıl cıvıl çocuklar. (*Boş ayna çerçevesinin önünde kendine bakar gibi durur*) Ona çocuk veren ilk kadın ben olacağım. Ne güzel. Eski sevgililerini hiç kıskanmıyorum. Yani demek istediğim, eğer hayatın anlamını onlarda bulsaydı ben yanında olmazdım şu an. Gerçi hiç söz etmiyor onlardan. Sorduğumda hep çeviriyor lafı. Başka şeyler anlatmaya başlıyor. Belki de benden önce hiç sevgilisi olmamıştır. Yok canım, imkan var mı? Böyle bir adamı rahat bırakır mı kadınlar. Aman, bana ne. Önemli olan ikimiziz artık. Her şey bir yana. Tiyatroymuş, oyunculukmuş, boş ver. Benim için dünyanın en büyük mutluluğu onu mutlu etmek. Keşke benden önce hiç ilişkisi olmasaydı. Kim bilir nasıl üzmüşlerdir benim bebeğimi. O pis parmaklarıyla dokunmuşlardır ona. Okşamışlardır. Yok canım, ne diye kıskanayım? Ben onun son sahiliyim.

(*Sessizlik, mırıldanır gibi.*) Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

Beni çekemeyenler gelinliğimi görünce ne düşünecekler acaba? Ve de neler diyecekler... (*Banyoya girerken*)

“Çok yakışmış hayatım. Tam bir Fellini gelini olmuşsun.”

“Ne?”

“Memelerin dışarı taşmış ayol. Uçları görünüyor.”

“Sen kendininkilere bak! Zeytin çekirdeği gibi!”

“Yırtmacı çok mu açık olmuş?”

“Yoo. Sana öyle geliyor. Hem bu model özellikle seçildi. Bacaklarım düzgün olduğu için. Çatladın değil mi kıskançlıktan.”

“Makyajın çok silik.”

“Daha makyaj yapmadım ki salak! Hem nişanlım beni böyle beğeniyor. Öyle değil mi hayatım? (Sessizlik) Sen beni makyajsız daha çok beğeniyorsun dedim. (Sessizlik) Öyle değil mi? (Sessizlik) Cevap versene! Gene kendinden geçmiş yazıyor. Bayılıyorum onun bu haline...”

(Kısa bir sessizlik. Bornoza banyodan çıkar, dudaklarındaki ruj silinmiş, yüzü iyice soluk bir hal almıştır. Bir an banyo kapısının önünde durur. Gözlerini kapatır. Sayıklar gibi) Bu gece de yazı yazacak mısın? (Sessizlik. Ansızın gözlerini açarak sevinçle bağırır).

Anne! Ben evleniyorum!

(Hızla pencereye doğru yürür, söylenerek perdeyi açarken içeri gün ışığı dolar, döner, annesiyle konuşur gibi) Ne var bunda bu kadar şaşacak! Sen evlenmedin mi sanki? Büyük bir olasılıkla evleneceğini söylediğinde annen de sana böyle bir tepki göstermiştir. (Taklidini yaparak) Ya da tam tersi. Onların seçtiği biri ile evlenmişsindir. Yani babamla. Babamın ayaklarının koktuğunu bilemezdi senin annen öyle değil mi? Ama ben biliyorum kocamın ayaklarının kokmadığını. Hiç bir yeri kokmuyor benim kocamın. Kıcı bile. Nereden mi biliyorum? Çünkü kokladım. Hem de her yerini. İmzayı basmadan önce kalite kontrol! Yaa!

(Sessizlik) Halbuki babam hiç tepki göstermemişti evleneceğimi duyunca. Ne tuhaf. (Hayran hayran gelinliğine bakar) Çiçeğim? Çiçeğimi unuttum. (Telefona gider, telaşla bir kaç numara çevirir) Alo? Alo anne? Çiçeğim... Çiçeğimi unuttum. Ne çiçeği olacak gelin çiçeği. Elbette lazım. Komodinin üstündeydi. Yatak odasında. Evet. Getirir misin gelirken? (Bir süre dinler) Anne ben ne diyorum sen ne söylüyorsun! Bunları konuşmanın zamanı geçti artık... Evet anneciğim eminim... Eminim dedim. (Dinlerken

of çeker) Anne farkında değilsin belki ama sekiz saat sonra evleniyorum ben. Evet çok iyi düşündüm... Yirmi iki yaşımdayım ve tam iki yıldır bu anı bekliyorum... Evet anneciğim. *(Ahizeyi kulağından uzaklaştırır, bir süre bekler sonra tekrar kulağına götürerek)* Haklısın anneciğim... Elbette hiç bir şey için geç değil. Ben de seninle aynı fikirdeyim. Hatta yalnızca ben değil herkes. Dünyanın tüm iktidarları ve de muhalefetleri seninle aynı fikirde anneciğim. Sen olmasaydın evren genişlemezdi anneciğim. Ve de benim yüreğim... bu kadar daralmazdı sen olmasaydın... anneciğim. *(Bir an dinler gibi durur)* Uygun bir zamanda açıklarım bunları sana. Gelirken çiçeğimi unutma sakın. Yatak odasında. Komodinin üstünde. Hadi öptüm hayatım. Sonra konuşuruz bunları dedim... Nikahtan sonra. Hoşçakal... Hayır anne. Dinlemek istemiyorum! *(Telefonu kapatır)* Deli mi ne!

(Aynaya doğru yürür, bir an kendini izler) Biraz kilo verdim galiba. Gelinliği giyince anlarız. Tabii ya, inceldi belim. Baksana. Böyle miydim geçen hafta? Ya konservatuardayken?... Ophelia'yı oynarken?... O zamanlar ne kadar da zayıftım... Ophelia... Ne güzel isim... Ne güzel oynamıştım ama... Hayran kalmıştı hocalarım... arkadaşlarım... sonra o.... *(Oynar)* "Soruyorsunuz madem... Prens Hamlet'le ilgili... Bana gösterdiği sevgi o kadar kibarca ki!... En büyük yeminlerle söyledi söylediklerini." *(Ophelia'nın türküsünü söyleyerek gelinliği alır, bakar... sonra smokini alır, ikisini yan yana tutar, bakar...)*

"Ben bir kızım gelirim pencereye... Eşim ol derim sana..."

(Sessizlik. Dalar, kendi kendine mırıldanır) Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

(Gelinlikle smokine bakar) Ne kadar da yakışıyorsunuz birbirinize.

(Smokine bakarak) Heyecanlı mısın? *(Sessizlik. Gelinliğe bakar)* Ya sen? Ağlamak yok ama. Söz mü? *(Smokini okşar)* Seni seviyorum. *(Sessizlik)* Bu gece de yazı yazacak mısın? *(Gülümser...)*

Bir an gözü smokinin yakasına takılır) Tarım! Bu da ne! *(İnceler)* Bir leke. Hay aksi. Ne zaman oldu bu? Ne yapacağız şimdi? *(Aceleyle banyoya girer, elinde havlu ile döner, itina ile ceketin yakasını siler)* Lanet olsun! Çıkmıyor işte... *(Telaşla telefona gider, ahizeyi kaldırır, bir kaç numara çevirir.)* Alo? Evet hayatım, benim. Sana kötü bir haber. Smokinin yakası leke olmuş. Biliyorum henüz giymediğini. Zaten ben de anlamadım nasıl oldu. Belki de aldığımızda vardı da biz fark etmedik... Leke ilacı. En iyisi bir leke ilacı bulmak... Ne demek nereden bulayım, satın alacaksın sevgilim. Nereden mi? Nereden olacak bir tanem marketten. *(Bir süre dinler)* Tamam, anlaşıldı. Ben hallederim. Ama düğününe geç kalma sakın... Ben de seni bir tanem. Önemli değil. Elbette seviyorum. Hoşça kal. *(Telefonu kapatırken gülümseyerek)* Alem adam. *(Bir an düşünür, ahizeyi alır, tekrar numara çevirir)* Alo anne? Gelirken bir de leke ilacı al. Köşedeki markette vardır... Boş ver şimdi ne yapacağımı, sen yalnızca al. Unutma çiçek ve leke ilacı. *(Bir süre sıkıntıyla dinler)* Anne kesmek zorundayım hoşça kal. *(Ahizeyi yerine koyar, gardıroba doğru giderken tekrar telefon çalar.)* Aklındakileri söylemese çatlar. *(Hışımınla telefonu açar)* Bana bak çok bilmiş kadın. Üçe kadar sayıp kapatıyorum telefonu. *(Aceleyle sayarak)* Bir, iki, üç, hoşçakal. *(Ansızın durur, yüzü değişir, bir süre dinler)* Nasıl buldun beni?... *(Dinler)* Sağ ol... Yarın. Elbette düşündüm. Bak... Bizimki aşk falan değildi. Sadece öyle sanmıştık. Elbette seviyorum. Ama bir dost gibi. Saçmalama. Hiç kimse bir başkası için kıyamaz canına. O seviyor beni. Gerçekten seviyor hem de. Bu nedenle de hiç üzüyor. Çünkü üzülmemi istemiyor. Bugün sana döneceğimi söylesem çekilir aradan. Hayır, öyle demek istemedim. Örnek verdim sadece. Elbette aşığım ona. Bak... Yarın evleniyorum ben. Ne olur arama bir daha. Ve de... unut artık... Yeni bir yol çiz kendine. Anlaştık mı?...Sağ ol. Ben de sana mutluluklar dilerim... Güle güle. *(Telefonu kapatır, düşünceli bir tur atar odada, smokinin*

önünde durur, bakar) Ya çıkmazsa bu leke? (Havluyla silmeye başlar) Biraz fark etti gibi... (Silerken) Peki sen hatırlıyor musun ilk konuşmamızı?. (Dinler gibi) Evet? Hayır, ondan sonra. Beni tebrik etmek için kulise geldiğinde pek fazla konuşamamıştık ki. Yalnızca tebrik etmiştin. Ben de bin bir güçlkle teşekkür etmiştim, nefesim kesilerek. Ama ya okulun merdivenlerinde? (Oynamaya başlar, adam gibi)

“Merhaba.”

(Kendi gibi)

“Merhaba. Hayrola? Halledemediniz mi işinizi?”

“Maalesef. Korkarım daha bir süre gelmek zorundayım.”

(Oyundan çıkarak) Seni numaracı seni. Artık biliyorum okula ne için geldiğini. (Smokinin yakasını silerken) Uslu dur. Hareket edersen çıkaramam ki lekeyi.

“Nasılsınız küçükhanım?”

“İyiyim. Teşekkür ederim.”

“Başka hangi oyunları çalışıyorsunuz bu sene?”

“Efendim?”

“Hamlet’ten başka diyorum. Çalıştığınız oyun var mı?”

“Yok... O kadar. Yalnızca Hamlet. İki yıldır Ophelia oynatıyorlar bana. Korkarım bu rolle kapatacağım sanat hayatımı.”

Nasıl da gülmüştün. “Ben de güzel bir jübile yaparım size.” demiştin kahkaha atarak. “Ama elli yıl sonra. Ve de tarihin en güzel Ophelia’sı diye yazarım tanıtım dergilerine.”

Senin bu sözlerini ciddiye alarak birdenbire saçmalamaya başlamıştım.

“Biliyor musunuz, ben sizin oyununuzu izledim... Geçen yıl... Hem de dört kez. Ama tanıımıyordum sizi o zamanlar. Yani yolda görsem tanımazdım. Geçen gün söyleşi yapmaya geldiğinizde öğrendim sizin o oyunu yazan kişi olduğunuzu. Öyle heyecanlandım ki...”

Gözlerime bakarak gülümsedin. Hoşuna gitmişti

söylediklerim. Hoşuna gitsin diye söylemiştim zaten... Yo, hayır. Onun için değil. Öyle hissetmiştim.

“Çok çalışıyorsunuz değil mi? Şimdi ne yazıyorsunuz?”

“Yeni bir oyun bitirdim.”

“Çok isterdim okumayı.”

“Gurur duyarım. Eğer bu akşam misafirim olursanız hem birlikte okuruz, hem de konuşuruz. Bana beğenmediğiniz yerleri söylersiniz.”

“Şey...”

“Kusura bakmayın. Sanırım çok acele bir teklif oldu bu.”

“Yo, hayır. Gelirim. Hem de seve seve.”

Korkmuştum vazgeçersin diye. Bu nedenle de bir genç kıza yakışmayacak biçimde, hemen kabul etmiştim teklifini. Bunu düşününce de nefret etmiştim kendimden. Peşinden koşarak durdurmuştum seni.

“Bakın, ben hafifmeşrep bir kız değilim aslında. Daha önce hiç böyle bir teklif almamıştım. Alsam da kabul etmezdim zaten. Ama nasıl oldu bilmiyorum, kıramadım sizi. İsterseniz erteleyelim bu buluşmayı. Evet, bence erteleyelim. Lütfen... Bakın, ısrar etmeyin... *(Dinler, ikna olmuş gibi)* Peki. Siz bilirsiniz.”

(Smokine kucağına yatırır, okşayarak ona anlatır gibi) Bekar yaşayan bir erkek için çok düzenli bir evin vardı. Kocaman bir çalışma masan, daktilon, bilgisayarın, kendi fotoğrafların, aldığın ödüller, kitapların... Belki binlerce kitap vardı çalışma odanda... Sonra duvarlarda çeşitli ressamların tabloları, afişler... sonra çiçekler... Bir sürü çiçek. Bunca çiçeğe nasıl zaman ayırdığını merak etmiştim doğrusu. Aklımdan geçeni okumuş gibi, ‘İki günde bir kadın geliyor.’ demiştin. ‘Çiçeklere o bakar. Bana yalnızca koklaması düşüyor. Bakın. Şu gördüğünüz gelinfeneri. En sevdiğim çiçek.’ Sonra da bana hangi çiçeği sevdiğimi sormuştun.

(Cevap verir gibi) “Papatya”...

Sonra da requiem dinlemiştik saatlerce. Her şey o kadar etkileyiciydi ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Sanki bir rüya alemindeydim. Ya da bir müzede... Hayranlarının nasıl yaşadığını görmek için kuyruğa girdiği, fotoğraflarını çektiği, ünlü bir yazarın müzeye dönüştürülmüş evindeydim. Üstelik baş başaydım onunla. İkimizden başka kimse yoktu evde... İşin en güzel yanı, sana olan hayranlığımdan yararlanarak hayallerimi yıkmaya kalkışmamıştın. Öyle bir insan değildin zaten. Çalışma masasının arkasındaki siyah deri koltukta oturmuştun hep. En ufak bir taşkınlık, bir imalı söz... ne bileyim, hiç bir şey yaşanmamıştı o gece. Sadece şeyden söz etmiştin bana. Yalnızlığından...

“Hayatımda eksikliğini duyduğum bir şey var. Ama adını koyamıyorum.”

Bunu söylerken gözlüklerinin ardından karşı duvardaki, o benim çok sevdiğim tabloya bakıyordun sanki. Palyaço kıyafetli çocuk tablosuna. Ya da ben öyle sanmıştım. Gözlerinin mavi olduğunu o gece fark ettim. Ve sürekli viski içtin. Jack Daniels. Neredeyse bir şişeye yakın. O kadar güzel içiyordun ki. Hiç bozmamıştın kendini. Canım benim, hala da öylesin. Bana ise ne içmek istediğimi hiç sormadan, sanki evine daha önce bir kaç kez gelmişim ve ne sevdiğimi biliyormuşsun gibi bol sütlü, bol şekerli kahve ikram etmiştin. Fincanı tutuşturuvermiştin elime. Sonra da yazdıklarını okumuştun bana. Yalnız yaşayan bir adamı anlatıyordun oyununda. Sürekli odasındaki çiçekle konuşan, o çiçeği özlemine çektiği hayali bir kadının yerine koyan yapayalnız bir adam. Sonunda öylesine kızıyordu ki çiçeğe, ya da kadına, su vermiyordu kurusun diye. Çiçek solunca da çok sevdiği bir kitabın arasına koyup saklıyordu onu. Renklerinin kaybolmasını istemiyordu. (*Sessizlik*) Oyundan çok seni incelemiştim okurken. Dolmakalemini hiç bırakmamıştın elinden. Sürekli onunla oynamıştın. Arada bir okumayı kesip soruyordun.

“Nasıl, güzel mi?”

“Efendim? Şey... E...evet. Çok... çok güzel. Peki niye kızıyor adam çiçeğe?”

“Hep böyle tutuk mu konuşursunuz?”

“Tutuk mu? Nasıl tutuk? Unuttunuz sanırım. Ben bir tiyatro öğrencisiyim. Konuşurken düşünebilirim belki. Ama tutuk konuşmam.”

“İstersen bu siz kelimesini kaldıralım artık.”

“Peki. Siz bilirsiniz.”

Bir ara gözüm yerdeki beyaz halıya takılmıştı. Farkında olmadan, günün birinde bu halının üzerinde sevişir miyiz acaba, diye geçirmiştim aklımdan.

“Ne düşünüyorsun?”

“Ben mi? Hiiç. Ne kadar temiz bir halı. Bembeyaz.”

(*Sayıklar gibi*) Sonraları... çok seviştik... o halının üzerinde. Siyah deri koltukta... benim oturduğum kanepede... çalışma masasının üzerinde... Evin her köşesinde. *Karanlık, sonra lokal ışık. Kadın usulca telefonla konuşmakta.*

Çok hoş bir insan. Bir tanısan hayran olursun. Sabaha karşı taksiyle eve bıraktı beni. Annem mi? Her zamanki gibi kaşlarını çatmış, pencere önünde beni bekliyordu. Sanki yediler kızını. Kapıdan girer girmez nerede kaldığımı sordu. Ben de anlattım. Neden mi anlattım? Ne bileyim, onun adını duyar duymaz yumuşayacağını düşündüm. Ama tam tersi oldu. Saatlerce tartıştık. Ağzına geleni söyledi. Yok efendim akli başında bir adam, gencecik kızı gece yarılarına kadar evinde alıkoyar mıymış... Yaşayacağını yaşamış o. Bense hayatın başındaymışım daha... Beni kullanıp atarmış... Daha neler neler. Sonunda vurduğum kapımı girdim yatağa. Ve bütün gece onu sayıkladım düşümde... Hiç işte. Uygarlıktan nasibini almamış, ilkel bir analık içgüdüğü onunkisi. Yok canım, hala konuşmuyoruz... İçeride. Kız kardeşime yemeğini yediriyor. Bak, sen en yakın arkadaşımın.

Bunları diğer kızlara anlatmak yok. Söz mü?... Az önce kapı çalındı. Yüzlerce papatya yollamış bana. Kimden geldiğini öğrenince geri göndermek istedi annem ama babam engel oldu. Babam mı? Ne kızması? Meğer babam zaten hayranmış ona. Bütün oyunlarını okumuş. Çiçeklerin kimden geldiğini duyunca şaşkına döndü. Babam yazarları çok büyütür gözünde. Sanırım edebiyat öğretmeni olduğu için. Ama o da gerçekten hak ediyor büyütülmeyi. *(Kapı çalınır, ışık, ahizeyi bırakır)* Geldi kızlar. *(Kapıyı açar, elinde içki tepsiyle döner. Tepsiyi masaya bırakır. Yatağın ayakucundaki erkek pijamasına takılır gözü, alır, bakar...)* Bu gece yatağa girmeden önce bunları giyeceksin... İlk kez... Ve sonra çıkartacaksın. Sonra tekrar giyeceksin... Zamanla kokun sinecek bu ipek parçasına... Ve sen uzakta olduğu zamanlar ben bunu koklayıp avunmaya çalışacağım. *(Pijamayı koklar, öper)* Canım benim... Biricik sevgilim. *(Sessizlik. Mırıldanır gibi)* Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

(Bir an gözü kafese takılır) Zavallı kuş. Nerededir acaba şimdi? Sahibinde de hiç akıl yokmuş. İnsan tek muhabbet kuşu alır mı hiç? Kiminle muhabbet edecek hayvan ufacık kafeste? Fırsatını bulunca elbet kaçır. *(Bir an kapıyı dinler gibi yapar)* Ayak sesleri... Geliyorlar işte. *(Sevinçle kapıya gider, açar)*

Hoş geldiniz. *(Telefon çalar)* Bir dakika. *(Telefona koşar, açar)* Alo? Evet, uyandım. Teşekkür ederim.

Karanlık. Lokal ışık yalnızca kadının yüzünü aydınlatır...

Yakıştı mı kızlar? Ne dersiniz? Dur yavaş ol, belime batıracaksın iğneyi... Hadi bakalım bir yudum daha içelim. Ama yalnızca bir yudum. Bu geceyi ayık geçirmeliyim. Hayatımın en güzel gecesi bu gece. Biliyor musunuz balayını nerede geçireceğiz? Dünyada inanmazsınız. İtalya, İspanya, Fransa ve de son durak İngiltere. Gerçekten. Tam üç hafta. En çok nereyi görmek istiyorum tahmin edin. Hayır, değil. Bilemediniz işte. Shakespeare'in doğduğu kasabaya. Onun doğduğu eve gideceğiz birlikte. Nefes

aldığı havayı soluyacağız. Dolaştığı nehrin kıyısında dolaşacağız sarmaş dolaş... Bahçesini, oyunlarını yazdığı odayı göreceğiz. Ve ben, onun yazı masasına elimi süreceğim... Kimseye belli etmeden, gizlice elimi süreceğim o masaya. Kızarlarsa kızsınlar. Umurumda bile değil. Hatta oradan kovsalar bile yapacağım bunu. Söz size.

Lokal ışık kadını aydınlatır. Boş ayna çerçevesi ortada, seyirciye dönük. Kız, üzerinde gelinlik, aynanın önünde, aynaya bakar gibi seyirci yönüne bakmakta. Düğün müziği çalar. Aynaya bakar, sonra insanları selamlar gibi çevresine bakınır.

Hoş geldiniz... Çok teşekkür ederim... Evet. Çok mutluyum. Dünyanın en mutlu kadınıyım şu an... *(Bir an heyecanla önüne bakar, dinler gibi yapar.)* Evet. Kabul ediyorum...

Çevresine bakar gibi yapar, sonra yanında kocası varmış gibi döner, bakar, kocası onu öpüyormuş gibi gözlerini kapatır, müzik devam ederken ışık söner. Karanlık. Karanlık boyunca konuşma sürer.

Evet, şimdi geldik anneciğim. Rüya gibi bir düğün oldu öyle değil mi?... Belki hala eğleniyorlardır davetliler. Ama biz daha fazla sabredemedik ve kaçtık. Siz niye kalmadınız?... Haklısın anne. Bence bir an önce yat ve güzel bir uyku çek. Kocam mı? Şampanya getirmek için resepsiyona indi az önce. Anlamadım... Şimdi ne mi yapacağız? Bilmem?... Ne yapılır düğün gecesini anneciğim? Anlaşılan çok uzun zaman geçti aradan. İstersen babama sor. O hatırlar belki. Hoşçakal canım. Sabah uyanır uyanmaz ararım seni.

(Kapı çalınır) Geldi işte! Tanrım! Yüzlerce papatya! Demek şampanya bahaneydi!

Işık... Kadın yatakta, üzerinde gelinlik, saçları dağınık, yanında smokin. Yatak, kadının üstü, her yer papatyalarla kaplıdır. Elindeki anı defterinin sayfalarını çevirerek okur...

“Yeni hayatınızda ikinize de sonsuz saadetler dileriz, anneniz

ve babanız... Seni çok seviyorum ablacığım, çok güzel bir gelin oldun, kız kardeşin. Bu devirde birbirlerine bu kadar yakışan bir gelin ve bir damat az bulunur, bir yastıkta kocayın, arkadaşınız bilmemkim."

Defteri kapatır, gözleri dalar.

Mutluydum. Uçuyordum mutluluktan... Dünyanın en mutlu kadını sanıyordum kendimi. Bir gece önce bu odada kız arkadaşlarımla eğlenmiştik. Düğünden sonra da kocamla bu odaya gelmiş, bu yatağa uzanmış ve sevişmiştik sabaha kadar. İlk kez yaşıyordum böyle bir duyguyu... ve sanki ilk kez sevişiyordum. Evet, ilk kez sevişiyordum. İlk kez... Kocamla... İlk kez kadın olduğumu hissediyordum. (*Sessizlik*) Fazla kalabalık değildi düğünümüz. Babam, kız kardeşim, arkadaşlarım ve onun bir kaç dostu. Annem gelmedi... Düğün şarkısı da çalmadı. Ya da ben duymadım... Bir tek kardeşim ağladı. Uykusu geldiği için. Yo, hayır. Ben de ağladım. Ama düğün sırasında değil. Sabaha karşı. Çok istedim Limuzin ile gitmeyi ama olmadı. O istemedi. Görgüsüzlükmüş. Öyle söyledi kocam. Bu nedenle de taksiyle gittik nikah salonuna. Sonra da dostlarıyla birlikte salaş bir meyhanede içki içtik. Daha doğrusu onlar içti, ben baktım. Onlar konuştu, ben... duymadım bile... Yalnızca dudaklarının oynadığını gördüm ve kibarca gülümsedim... sustum.

Sessizlik.

"Duvağını çıkar istersen."

Sessizlik. Kadın onu duymamış gibi önüne bakar.

"Duvağını diyorum. Çıkarsan iyi olur."

"Efendim?"

"Duvağını çıkar hayatım?"

"Neden?"

"Görmüyor musun? Herkes dönüp dönüp sana bakıyor."

"Kim herkes?"

"Diğer masadakiler."

İlk kez orada utandım gelinliğimden. Ve ilk kez oyun havası çalarken gözlerim doldu. Oysa bir gece önce dokuzuncu senfoni ile göbek atmıştık.

Bir ara masadakilerden biri dönüp şöyle dedi kocama:

“Demek seni de kaybettik.”

Sonra da çığlığı andıran sinir bozucu bir kahkaha attı.

“Başarılarını gelin kızımızdan öğreniriz artık.”

Sonra bir kahkaha daha... Herkes dönüp ona bakmıştı. Oldukça sarhoştur adam. Cüssesine hiç uymayan incecik ses tonu, kocaman ağzı, kırmızı burnu, boyalı saçlarıyla insandan çok bir kuklaya benziyordu... Kocamın ilk gecemizi dostlarıyla sohbet edip içki içerek geçirmesinin dünyanın sonu olmadığına inandırmaya çalıştım kendimi. Ve sabırla dakikaları sayıp, otel odasında baş başa kalacağımız bir iki saati beklemeye koyuldum. Ama... o gece... bu yatakta hiç... hiç sevişmedik biz. Sadece gözlerimi kapatıp seviştiğimizi hayal ettim. (*Smokine bakarak*) Sen önce usulca yanıma ilişip öptün beni. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı o an. Sonra kalktın ve gün ağarıncaya kadar şu pencerenin kenarında oturup dışarı baktın... İçtin... Kimbilir neler geçiyordu aklından. Çok merak ettim ama sormadım bir türlü.

“Akhilleus... Yatmayacak mısın benimle?”

“Aşkım, bırak bu saçma sapan, modası geçmiş adetleri. Daha iki gün önce yatmadık mı?”

Sonra sabaha karşı usulca yanıma geldin ve tekrar öptün beni. Bu yetti bana. Başka ne isteyebilirdim? Sevdığım adam yanımdaydı işte.

(*Pijamayı alır, bakar, koklar*) Balayına ise ancak evlendikten üç yıl sonra çıkabildik. Mart ayıydı. Dondurucu bir soğuk yaşıyordu bütün dünya. Yazarlar cemiyeti bir seminer için beş günlüğüne İngiltere'ye yollayacakmış seni. Öyle demiştin. Çok ısrar ettim beni de götürmen için.

“Ne olur sevgilim. Yalvarırım. Ben hiç rahatsız etmem seni...”

“Gezmeye gitmiyorum ben.”

“Ne olur... Beni seviyorsan...”

Sonunda kabul ettin. Uçakta bir sürü tanıdık yüz vardı. Düğün gecesi masamızda oturan o boyalı saçlı, kuklaya benzeyen adam, sonra diğerleri...

“Hepsi mi davetli?”

“Evet canım. Hepsi davetli. Uluslararası bir seminer bu.”

Ben balayı diyordum ama o beş gün boyunca hemen hemen hiç görmedim seni. Hep sabaha karşı geldin otel odasına. Hafif içkili, yorgun...

“Nerede kaldın Akhilleus?”

“Toplantı yeni bitti.”

Gene de hayatımın en heyecanlı anını yaşamıştım o gezide. Shakespeare’in, Ophelia’yı yaratan adamın yazı masasına dokunmuştum gizlice.

(*Sessizlik. Dalar, kendi kendine mırıldanır*) Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın...

“İlerideki çocuklarımızın şerefine.”

Ama hiç çocuğumuz olmadı bizim. Sevmiyordun aslında çocukları. Hatta nefret ediyordun. İlk yıl çok çabuk geçmişti. Anlamamıştım bile. Sonra giderek ağırlaştı ve sonunda geçmek bilmedi zaman... Onca yıl hep aynı evde oturduk. Senin bekar evinde. Akşamları hep requiem dinledik. Giderek daraldı ev. Duvarlar birbirine yaklaştırmaya başladı. Nefret ediyordum requiemden, duvarlardaki o anlamsız tablolardan... (*Mırıldanır gibi*) Bu gece de yazacak mısın?... Evlendiğimiz ikinci yılıydı. “Bu gece de yazı yazacak mısın?” diye sormuştum sana çekinerek. Bir anda sigaranı yere atmış, hışım ile tekme savurmuşsun çalışma masasına. Her şey dört bir yana saçılmıştı. Kağıtlar, çok değer verdiği daktilon, bilgisayarın... Anlayamamıştım neden böyle bir tepki gösterdiğini. Suçlu bir fino köpeği gibi uzaklaşmıştım

yanından. Sonra da akşama kadar konuşmamıştın benimle. Gece benden sonra girmiştin yatağa. Gözlerim kapalıydı. Uyuyormuş gibi yapıyordum seninle konuşmamak için. Ama emindin uyumadığımdan. Usulca yanıma uzandın, bir süre suskun kaldın, sonra buz gibi bir ses tonuyla şöyle dedin:

“Sen bana engel oluyorsun.”

Cevap vermedim.

“Ne zaman işimin başına geçsem pişman ediyorsun beni!... Belki de kızmamam gerekir!... Çünkü sen yaratıcılığın ne olduğunu bilemezsin. Suç bende. İnsan ya yuva kurar ya da...”

Oysa kötü bir niyetim yoktu ki benim. Sadece seninle sevişmek istemiştim. Bu nedenle sormuştum ‘Yazacak mısın?’ diye. Doğru, istememiştim çalışmanı. Ama kadınca bir içgüdüydü bu. Ben ne anlarım yaratıcılıktan? Oyunculuk eğitimini yarım bırakmış yeni evli genç bir kadının, ünlü bir yazar olan dahi kocasıyla durduk yerde sevişmeye hakkı olmadığını, her an doğum sancısı çeken beyefendiye dokunmanın, elini tutmanın, hatta yanından geçerken nefes almanın, sanat dünyasını çok önemli yapıtlardan yoksun bırakabileceğini, ve de buna teşebbüs edenlerin insanlık suçu işlemiş olacağını nasıl bilebilirdim!

“Sanık! Ayağa kalk!... Kocanla sevişmeyi aklından geçirerek büyük bir insanlık suçu işledin!”

“Evet hakim bey.”

“Bunun cezası nedir biliyor musun?”

“Biliyorum hakim bey. Müzeye dönüştürülmüş, nefes almayan bir evde müebbet pranga mahkumluğu.”

(Boş kafese bakar) Sen kaçtın küçük kuş. Başardın bunu. Belki uçar uçmaz öldün o gece. Ama olsun. Kurtardın kendini. Ya ben? İki kişilik bir kafeste, muhabbet düşleri görerek, yapayalnız, pinekledim durdum. (Öfkeyle) Seni engelliyormuşum! Aşağılık! Duygusuz herif!

(Smokini parçalamaya başlar). Hayvan! Gidip manastıra

kapasaydın o zaman. Bol bol yazardın orada. Kafanın içinde ne varsa yazardın. Hiç bir şey yaşamadan!.. Yalnızca yazardın!.. Durmadan!.. Gece gündüz!.. Duygusuz herif! Sen mi değiştirecektin dünyayı?.. Hiç görmediğin kişiler için kafa patlatacağına, yanı başında sonsuz bir sabırla bekleyen kadını görseydin ya! Ahmak! (*Smokini koltuğa fırlatır. Ağlayarak*) Ya sonra? Tekrar yataktan kalkıp bütün gece yazı yazmışsın. Sabaha kadar. Gün ağarırken öperek uyandırmıştın beni. Üstelik ağlıyordun.

“Kusura bakma sevgilim. İstemeyerek kırdım seni.”

Sevişmiştin benimle. Tek başına. Bense... eziliyordum ağırlığının altında artık. İstemeyerek kırmış beni. Taş yürekli. Kafasının içindekileri o an kağıda dökemezse rahat edemiyormuş! (*Sessizlik, içki içer*) Bilmem... Belki de sen haklıydın. Belki ben bilemedim sana ne zaman ve nasıl dokunmam gerektiğini.

Sessizlik.

O akşam bir kucak dolusu papatya getirmiştin eve. Önüme sermiş, diz çökmüş ve ayaklarımı öpmüştün... Çok mutluydun. Çünkü bitirmiştin yeni oyunu... beni bitirdiğin gecelerden birinde...

(*Başucundaki viski bardağını alır*) Ve ben ilk kez o gece sarhoş oldum. Önce bir bardak... sonra iki, sonra üç, dört, derken günde bir şişe. Her gün bir şişe Jack Daniels. (*Bardağı smokine doğru kaldırır*) Şeref... (*İçer. Sessizlik*) Sonra bir gün gizlice okudum yazdıklarını. Karısı tarafından bir türlü anlaşılamayan, bu nedenle de üretemeyen mutsuz, yalnızlığa mahkum, alkolik bir adamı anlatıyordu. Yani seni anlatıyordu. Bütün bunların nedeni karın mıydı? Yazdığın oyunda bile yalan söylüyordun Akhilleus. Pis yalancı! (*Sessizlik*) Keşke bu kadarla kalsaydı yalanların... Gene de ömrümün sonuna kadar her şeye katlanabilir, seni sevebilirdim Akhilleus. Ama ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın... Niye?..

Bu gece ikinci gecem... Yirmi dört saat oldu. Yirmi dört

saattir bu otel odasındayım. Kimsesiz... yapayalnız... Hayali kişilerle konuşuyor, seninle geçirdiğim zamanı canlandırmaya çalışıyorum kafamda. İnsanın yaşadıklarını sorgulaması mı gerekiyor, yoksa yalnızca kendini kaptırıp yaşaması mı?... Bilemiyorum. Yaşananları yönlendirmek elimizde miydi acaba? Yaşananları yönlendirmek elimizde değilse ve tekrar başa dönebilsek, bütün bu yaşadıklarımızı sonunu bile bile tekrar yaşar mıydık? Kaç yıl geçti acaba aradan? Belki üç, belki beş... Belki de daha fazla. (*Sessizlik*) Bu gece düğünüm vardı benim. (*Sessizlik. Koltuktaki smokine bakarak*) Niye çıktın koltuğun tepesine?

Canın beni güldürmek istedi, öyle mi? Canın beni güldürmek istedi, canın benimle sevişmek istedi, canın benimle sevişmek istemedi, canın yalnız kalmak istedi, canın şunu istedi, canın bunu istedi... Canı çıkasın! Ya benim canım? Sonra zavallı kibritçi kız ısınmak için birer birer kibritlerini yakmaya başlamış. (*Sessizlik*) Hadi. Ağlasana. Eskiden gözlerin dolardı bu masalı dinlerken. Hadi. Nefesini tut istersen. Ya da saklambaç oynayalım. Ne dersin? Canın beni güldürmek istemiyor mu artık? Oysa ilk aylar hep güldürürdün beni. Sonra aynı evde yaşadığımızı bile unuttun. Hiç bir zaman hatırlamadın evlendiğimiz günü... Bir çocuğumuz olsaydı belki her şey daha farklı olurdu. İstemedin. Ben... en büyük hayalimi gerçekleştirdim belki... Shakespeare'in yazı masasına dokundum... Oturduğu koltuğa, ısındığı şömineye hatta yatağına bile dokundum. Ya sana? Kocama? Değil dokunmak, yaklaşmadım bile. (*Ağlamaklı, fısıltıyla. Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın?...*

Ansızın karşısında kocası varmış gibi.

"Akhilleus!"

"Akhilleus deme bana! Benim bir adım var!"

"Sen de bana Ophelia deme! Oyun kahramanı mıyım ben, geri zekalı!"

Sessizlik, kendi kendine.

Ne yaptın Akhilleus... Ne yaptın? Her şeye katlanabilirdim

ben. Suskunluğuna, ayazına, etrafındaki taş duvarlara... her şeye. Ama dokunulmazlığı vardı bizim ilişkimizin. Kutsallığı vardı. Ne yaptın sen Akhilleus? Ne yaptın? Hiç kimseye, hiçbir şeye, hatta çiçeklerimize, şu deri koltuğa bile hesap verme gereği duymadan... (Çığlık atar gibi.) Ne yaptın!

(Sessizlik. Ansızın karşısında kocası varmış gibi) "Sen de bana Ophelia deme! Oyun kahramanı mıyım ben, geri zekalı! Ahlaksız! Yalancı! Utanmadın demek, öyle mi? Demek aşık oldun? Hiç mi sızlamadı yüreğin? Demek değişiklik istedin! Demek her şey kötü gidiyordu ve sen, her şeyin kötü gitmesinin nedeni benmişim gibi, üstelik benim aşkımla beslenirken, bir başkasına aşk sözleri söyledin öyle mi! Pis aşağılık!"

(Sessizlik, kendi kendine) Neydi bu Akhilleus? Hayatımı böylesine vurdumduymaz, böylesine bencil, böylesine bonkör bir biçimde fırlatıp atma hakkını kim verdi sana? Tanrı mı?

(Akhilleus'a) "Söylesene kim verdi! Tanrı mı!"

(Sessizlik, kendi kendine) Seni böylesine farklı kılan neydi Akhilleus? Aşkımızın dördüncü yılı bitmemiştii henüz. Ve sen aşık oldun. Bir başkası tenine dokunduğu, nefesini soluduğu zaman vicdanını sızlatmayan, seni bir mitoloji kahramanı gibi dokunulmaz ve masum kılan neydi? Gerçekten yarı tanrı olduğuna mı inandırmıştın kendini? Bunun için mi öğrenme zahmetine katlanmamıştın birlikte yaşama, dokunma, duyarlı olma ve sevmeye sanatını? (Sessizlik, koltuğa oturur, karşısında biri varmış gibi)

"Önce bir sigara yak istersen... Peki, sen bilirsin. İçki?.. Peki, sen bilirsin. Evet. Ben de sana ihanet ettim Akhilleus." (Sessizlik)

"Sana ihanet ettim dedim!" (Sessizlik. Bağırarak) "Sana ihanet ettim ben! Kiskansana karını! Sana ihanet ettim diyorum! Sana ihanet ettim!"

Oysa ilk yıllar, düşüncesi bile kabus gibiydi. Korku salıyordu içime.

“Sonunda yaptırdın bana bunu. İktidarsız moruk! Ben sana ihanet ettim!” (*Cevap bekler gibi durur.*) “Tepki göstereceğine duygusuz topal!”

(*Sessizlik, ağlayarak*) Akhelliusum benim. Duygularını hep içinde yaşadın sen... Sevgini, acılarını, kıskançlıklarını... Hiç belli etmedin. Hiç bir şey söylemedin o gece. Seni çıldırtma çabalarımı hiçe sayıp arkanı döndün, sessizce çalışma odana girdin. Saatlerce gelmedin yatağa. Yatağımıza. Bir ara uykumda requiem duyar gibi oldum, düşle karışık... Sabah uyandığımda da yoktun yanımda. Çoğu sabah olduğu gibi. Kalktım, neden bilmem çalışma odasına yöneldim hemen. Kapıyı açtım, baktım... (*Sessizlik*) Yerde yatıyordun boylu boyunca. Bembeyaz halıda. Gözlerin açık, sanki palyaço kıyafetli çocuk tablosunu izliyormuşçasına, soluksuz... cansız... Üzerinde de bu vardı. Düğün gecesi giydiğin smokin. Sonra kan izleri. Boynuna, oradan ceketinin yakasına, oradan da halıya süzölmüştü kan. Tuhaf bir şekil oluşmuştu halıda. Çiçek desenleri gibi... Papatyalar... Tıpkı papatyalara benziyordu beyaz halının üzerindeki kan damlacıkları... (*Gülümser*) Kırmızı papatyalar. Neden olmasın?

“Hayret, topuğundan vurulmamışsın! Ama gene de ölüsün!” (*Kahkaha atar*) Şakağından vurulmuş bir Akhilleus! Ne kadar itici. Üstelik lekelemişsin canım ceketini. Lekeli bir smokinle düğüne gidilmez ki! (*Sessizlik*) Eğildim, tabancayı aldım elinden ve öptüm seni dudaklarından. Bıkıp usanmadan, belki binlerce kez öptüm. Gözyaşlarım yüzüne damlıyor, sonra da senin yanaklarından süzölüyordu. Ağlayan sen miydin yoksa ben mi? Benim Akhelliusum. Saatlerce bekledim başucunda.

“Seni her zaman sevdim Opheliyam. Ve deliler gibi kıskandım. Ve de hiçbir zaman başka bir kadına aşık olmadım. Elveda... Senin Akhelliusun” (*Sessizlik*)

Benim için yazdığın ilk ve son yazıydı bu. Beni ölüme sığınacak kadar sevdiğini nasıl bilebilirdim Akhilleus? Hiç söylemedin...

Hiç belli etmedin. Bir sır gibi sakladın bunu benden. Ölümcül bir sır gibi. Yaşamı yönlendirmek elimizde olsa, ve de yaşanacakları bilsek... gelir miydim o gece evine? Bilmem... Gelirdim belki. Sana aşık olur muydum?... Olurdum ya... Elbette olurdum. Belki de her şey belliydi... Ta başından beri. *(Sessizlik... Başucundaki ilaç kutusunu alır, hapları avucuna döker, bir kaç tanesini içer, gözleri dalar)* Ne kadar temiz bir halı. Bembeyaz. Papatyalar yok henüz üzerinde. Kırmızı papatyalar... *(Sessizlik... Gülümser)* Bu gece düğünüm var benim... *(Bir kaç hap daha alır içkisiyle birlikte içer, bardağı smokine doğru kaldırarak)* Mutluluğumuza. *(Tekrar içer)* Bu gece düğünüm var benim. Sonra da bu otele geleceğiz. Kaç yıl önceydi acaba?... *(Boş aynaya bakar)* Bundan sonra oyunculuk yapabilir miyim?... Ophelia'yı oynayabilir miyim örneğin, eskisi gibi? Eski sevgilim nerededir acaba şimdi? Geçenlerde bir dergide şiiri yayınlandı. Tesadüfen çarptı gözüme. Okudum ama hiç bir şey anlamadım. Hala düşünüyor mudur beni? Ara sıra da olsa? *(Sessizlik. Pijamayı koklar)* Akhilleusum benim. Keşke yanımda olsaydın şu an... Uzak bile dursan yanımda olsaydın... Keşke... Canım... Senden kurtulabilmem için kaç yıl gerekli acaba? Beş? On? Yirmi?... Belki de yirmi yıl sonra seni hatırlamam bile. Belki de gülüp geçerim şu anki duygularıma. Komik gelir. Peki ya şimdi? Tanrım! Dayanılr gibi değil. *(Kalan hapları da içer, papatyalara bakar, eline bir tane alır, yapraklarını kopararak)* Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor... sevmiyor. *(Gülümser)* Kendine çiçekler yollayan zavallı bir deliyim ben. Ve çok yakında üzerine çiçekler serpilene bir toprak parçası olacağım. Umarım yazacağın hiç bir şey kalmamıştır artık. Çünkü bütün yazılanlar yaşayanlar için. Ve yaşamla hesabını kapattın sen. Yaşayanlarla da. Bir ben kaldım... Bu oda, bu yatak, bu gelinlik... ne kadar farklıydılar o gece. *(Smokini koltuktan alır, yatağa serer)* Beni özgürlüğüme kavuşturduğunu sanıyorsan yanılıyorsun sevgilim. Artık sana sarılarak uyuyabilirim. Tek isteğim buydu benim. Sana

sarılmak... İlk günlerdeki gibi... (*Smokine sarılır*) Kocam. (*Çarşafı üstüne örter, gözlerini kapatır*) Kocam... İçindeki depremleri hiç bilemedim. (*Sessizlik*) Nasılsın Ophelia?

(*Ophelia gibi*) “Elbet bir gün düzelir her şey. İnsan sabırlı olmalı, evet ama ağlamamak elimde değil düşündükçe soğuk topraklara gömüldüğünü. Kardeşim de alır haberi neredeyse... Hadi artık, güzel öğütlerinize teşekkür ederim. Hadi, arabam gelsin! Geceniz hayrolsun, bayanlar, iyi geceler, güzel bayanlar, iyi geceler, iyi geceler!”

(*Ophelia'nın türküsünü mırıldanır*)

“Delikanlı kalktı hemen giyindi... Açtı kıza kapısını... Kız girdi içeri, kız girdi ama... Kız çıkmadı dışarı.”

(*Sessizlik*)

Ne iyi yapmıştın sen muhabbet kuşu. Uçup gitmiştin pencereden. Özgürlüğe doğru. Kurtarmıştın kendini.

“Benim minik kuşum...” demişti babam, evlendiğim gün. “Demek uçuyorsun?” Ama ben... uçamadım.

Işıklar hafifçe alınır, kadın kaybolurken lokal ışıktaki Baba, Anne, Kız kardeş, Öğretmen, Sahne Öğretmeni, Genç Sevgili belirirler.

Alo?... Uyandırma servisi mi?... A, evet uyandım. Teşekkür ederim... Yo hayır, bir dakika. Uyanmadım henüz. Ama iyi ki aradınız. Ben... çünkü ben... korkunç bir kabus görüyordum. Çok korkunçtu her şey... Beni gerçeğe kavuşturdunuz. Ya da... Evet... Bu gece düğünüm var benim. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim...

Sessizlik. Karanlık... Telefon çalmaya başlar. Karanlıkta uzun bir süre çalar telefon... Sonra pencereye ışık verilir. Pencere açık, perde uçuşmaktadır... karanlık, perde.